



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 260/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **FCP-SK s. r. o.**, Slovnaftská 100, Bratislava, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., 17. novembra 3215, Čadca, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-51Cpr/1/2021 (predtým pod sp. zn. 51Cpr/7/2014) a Krajského súdu v Bratislave takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) nečinnosťou mestského súdu (predtým Okresného súdu Bratislava II) v spojení s postupom krajského súdu v konaní o zaplatenie 6 784,26 eur s príslušenstvom, v súčasnosti vedenom pod sp. zn. B2-51Cpr/1/2021. Zároveň sa domáha priznania finančného zadostučinenia a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkový stav a argumentácia sťažovateľky

2. Sťažovateľka vystupuje v procesnej pozícii žalovanej v spore o zaplatenie príplatku za prácu nadčas. V ústavnej sťažnosti poukazuje na priebeh súdneho konania, pričom (ako sama uvádza) poukazuje len na najpodstatnejšie úkony a podania, ktoré podľa jej názoru odôvodňujú prietahy v konaní.

3. Vo veci rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom z 25. novembra 2015 tak, že žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 120 eur s úrokom s omeškania a vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o trovách

konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Na odvolanie žalobcu rozhodol krajský súd rozsudkom zo 6. marca 2019 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba o zaplatenie 5 419,26 eur a o zaplatenie 65 eur, a zároveň zrušil výrok, ktorým bola zamietnutá žaloba nad sumu 120 eur v časti mzdového nároku žalobcu za mesiac jún 2012, a v tomto rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Na dovolanie žalobcu najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým odvolací súd potvrdil zamietnutie žaloby o zaplatenie 5 419,26 eur a o zaplatenie 65 eur a v uvedenom rozsahu zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne rozsudkom z 8. apríla 2022 v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 880 eur s úrokom z omeškania a vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68 % proti žalobcovi. Na odvolanie žalobcu a žalovaného odvolací súd rozsudkom napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením potvrdil a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Sťažovateľka uvádza, že podaním z 15. mája 2023 doručil jej právny zástupca súdu celkovú špecifikáciu trov právneho zastúpenia odo dňa prevzatia veci, t. j. od 3. júla 2015.

5. Dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu bolo odmietnuté.

6. Rozhodnutie vo veci samej nadobudlo právoplatnosť 17. mája 2023. Keďže o výške trov konania nebolo po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej rozhodnuté, sťažovateľka podala sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní 11. decembra 2024.

7. Upovedomením o spôsobe vybavenia sťažnosti zo 16. decembra 2024 bola sťažovateľka vyrozumená o vybavení sťažnosti tak, že bola vyhodnotená ako nedôvodná, keďže 16. decembra 2024 bolo rozhodnuté o výške trov konania. Zároveň predseda súdu poukázal na nemožnosť rozhodnutia o trovách z dôvodu predloženia spisu dovolaciemu súdu.

8. Sťažovateľka poukazuje na to, že súd rozhodol o výške trov konania až po doručení jej sťažnosti predsedovi súdu, viac ako rok a pol po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Zároveň dodáva, že uznesenie o výške trov dosiaľ nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť z dôvodu podania sťažnosti proti uzneseniu zo strany žalobcu. V ďalšom poukazuje na judikatúru ústavného súdu, pričom zdôrazňuje zásadu, že oneskorená spravodlivosť je odopretá spravodlivosť. Je toho názoru, že ústavou zaručené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo porušené. Ako uvádza, *„spor začal v roku 2014, pričom vo veci samej bolo právoplatne rozhodnuté a konanie skončené 17. mája 2023, avšak do dnešného dňa nie je spor úplne uzavretý. O trovách konania, ktoré vznikli ešte v roku 2014 nie je právoplatne rozhodnuté ani v roku 2025.“*. V ďalšom uvádza, že *„v súdnom konaní mu bol priznaný nárok na náhradu, avšak tento si nemôže sťažovateľ do dnešného dňa uplatniť, nakoľko nedisponuje právoplatným a vykonateľným rozhodnutím v dôsledku prieťahov, ktoré v tomto prípade sťažovateľ vidí na strane Mestského súdu Bratislava IV“*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa smeruje k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu a krajského súdu.

10. Ústavný súd stabilne rozhoduje (napr. II. ÚS 12/01, I. ÚS 562/2015), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvá. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosti zásadne nevyhovíe.

11. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy smerujúcej k vysloveniu porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017, II. ÚS 178/2025).

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že prevažná časť argumentácie sťažovateľky sa týka konania súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu, ktoré, ako sťažovateľka sama uvádza, bolo právoplatne skončené 17. mája 2023, čím bol stav právnej neistoty účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci odstránený. Zároveň bolo právoplatne rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania, preto ani v tejto parciálnej otázke súdneho konania nemožno hovoriť o právnej neistote sťažovateľky. V týchto aspektoch tvrdené porušovanie sťažovateľkou namietaného práva v čase podania ústavnej sťažnosti už netrvalo.

13. Sťažovateľka poukazuje v podstatnej časti sťažnostnej argumentácie aj na rozhodovanie súdu o výške trov konania, v ktorom rovnako vzhl'ada porušenie práva na konanie bez priet'ahov. Ako však sama poukazuje, o výške trov konania bolo rozhodnuté uznesením zo 16. decembra 2024 a v súčasnosti sa rozhoduje o sťažnosti žalobcu proti tomuto uzneseniu (resp. ústavnému súdu nie je zrejmé, či o sťažnosti už bolo rozhodnuté). Z časového rámca dátumu vydania rozhodnutia o výške trov konania (16. december 2024) a dátumu podania ústavnej sťažnosti (5. marec 2025), prihliadajúc na lehotu na podanie sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, nemožno ku dňu rozhodovania ústavného súdu vyvodiť záver o neprimeranej dĺžke rozhodovania o sťažnosti žalobcu, ktorá by mala za následok vznik zbytočných priet'ahov v konaní. Navyše, samotná sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti neargumentuje priamo vo vzťahu k rozhodovaniu o sťažnosti proti uzneseniu o výške trov konania. Argumentácia v tejto parciálnej otázke sa obmedzuje na konštatovanie o tom, že ku dňu podania ústavnej sťažnosti nemá k dispozícii právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, preto si nemôže trovy konania uplatniť. K aspektu vykonateľnosti uznesenia ústavný súd uvádza, že podanie sťažnosti proti uzneseniu nemá suspenzívny účinok na vykonateľnosť uznesenia. Uznesenie nadobúda vykonateľnosť uplynutím paričnej lehoty, ktorá plynie pri uznesení od jeho doručenia, preto nič nebráni sťažovateľke uplatňovať si práva z uznesenia o výške trov konania napriek podanej sťažnosti žalobcu.

14. Ústavný súd s ohľadom na už uvedené dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu